

TẶNG MẶN VỚI NGÂN KHÁNH KỶ YẾU

Ghi lại gì đây trong tập sách quan trọng này về một thời đã qua? Làm sao tránh khỏi cái quên điều sót khi “trí nhớ” đang bị “trí quên” lấn chiếm? Mà dấu cho “trí quên” chưa thay chỗ thì cũng khó giữ được vô tư mà tường thuật cho cân phân cái ưu, cái khuyết; nhất là những điều do chính bản thân mình đã gây ra hay có góp phần vào... Nhân cơ hội được phép biểu lộ tâm tư này kính xin Cha quản nhiệm, quý giới chức, quý niên trưởng lão thành và quý anh chị em rộng lượng dành cho hai chữ “đại xá” mọi lỗi lầm, khiếm khuyết của bản thân xưa nay để cùng nhau chuẩn bị đón mừng Ngày Lễ Bạc kỷ niệm năm thành lập Cộng đoàn.

Mùa Giáng Sinh năm 1991 gia đình tôi tám người dất dúi nhau từ sinh quán tới định cư trong vùng Saddleback Valley này. Trong Thánh Lễ Chúa Nhật đầu tiên tôi có cảm giác như “thuyền vừa cập đúng bến”. Ngơ ngác trước một cộng đoàn mà thành viên hiện diện là những người chúng tôi gặp lần đầu trong đời. Duy trong thánh đường, trước Thánh Lễ có một linh ảnh vừa đem ra đặt trước bực lời nguyện là gần gũi với gia đình chúng tôi: **Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp**. Gần gũi hơn nữa những câu kinh khấn thiết kêu xin Mẹ lại rất quen thuộc với chúng tôi mà khỏi phải để mắt tập trung vào sách. Mấy tháng sau tôi mới biết Mẹ là Quan Thầy của cộng đoàn. Rồi trong Thánh Lễ, khi mọi người nối nhau tiến lên nhận lấy phần Tiệc Thánh, hôm ấy tôi đã chia trí để mắt quan sát đoàn người, mới thấy được hai người quen mà tính ra đã 25 năm mới gặp lại: Đó là AC. Tôma Triệu Ngọc Toàn và Khanh. AC ấy nguyên là bạn của chúng tôi. Và về sau anh Toàn là người kế tôi kê vai gánh lấy việc phục vụ cộng đoàn. Rồi anh chọn lấy ngày mãn nhiệm sớm để về Nhà Cha... Tôi trộm nghĩ: Là bạn của nhau mà chỗ nào tốt hơn anh đều bỏ tôi lại phía sau tìm đến trước. Tôi luôn chậm chân hơn anh!

Mười bảy năm qua gia đình tôi gắn bó với cộng đoàn, góp những khả năng giới hạn của mình trong những lãnh vực có thể. Nhắc nhở con cái tham gia Bàn Tiệc Thánh cùng với cộng đoàn mỗi ngày Chúa Nhật, ngoại trừ đôi trường hợp bất đắc dĩ mới phải đi tham dự ở nơi khác. Để cho lời nhắc nhở có hiệu lực, hai người đồng trách nhiệm lèo lái sinh hoạt của gia đình phải làm gương. Và, 17 năm qua có lẽ số lần vắng mặt trong Thánh Lễ Chúa Nhật ở Cộng đoàn đêm chưa quá 25 lần... Sở dĩ chúng tôi có chút quyết tâm

thực hiện điều này là bởi chúng tôi tin tưởng trong các Thánh Lễ Cha quản nhiệm đều kêu xin Chúa xuống ơn lành cho đoàn chiên của mình mà nếu tôi hiện diện, cùng hiệp ý thì chắc phải nhận được đầy đủ ơn tuôn đổ; bằng khác đi e chỉ nhận được phần rơi rớt!... Chúng tôi cứ canh cánh lo âu quan sát con cái ... dò la đứa gần, đứa xa, đứa nồng ấm, đứa nhạt nhòa trước điểm phúc hồng ân... và rồi cũng chỉ biết phó dâng cho thánh ý Chúa và suy ngẫm: **“Phàm ai nhận biết có bàn tay của Thiên Chúa trên mọi sự vật, người ấy biết phó thác mọi sự vật trong đôi tay của Thiên Chúa”**. Viết kể chuyện của mình thật ái ngại, bỗng dưng tôi lại liên tưởng đến âm điệu của một bài thơ... Chưa hiểu do đâu, nhưng tôi cũng mạnh dạn ghi xuống âm vận với ý đổi, lời thay:

*Tôi tiến lên bên cạnh Cộng đoàn
Thăng trầm, vui nhận dạ sắt son
Góp tay chung sức cùng xây dựng
Tin yêu - Hiệp nhất giữa Cha con.*

Nếu trích thuật những bước trưởng thành của cộng đoàn từ khi tôi hân hạnh được làm thành viên cách nay gần trọn mười bảy năm thì có biết bao điều để kể. Biết bao nhiêu gương lành gương sáng mà gia đình chúng tôi ghi nhận và học được qua năm tháng. Biết bao hình ảnh khiêm nhu kính cẩn trên cung thánh trước, sau và trong mỗi Thánh Lễ Chúa Nhật đã in sâu trong tâm trí tôi. Những hình ảnh ấy, tôi thiết nghĩ, cũng ghi đậm trong nhiều người, nhất là trong các bạn trẻ, các em nhỏ. Có biết bao nhiêu lời hay ý đẹp, chia sẻ chân tình trong những buổi sinh hoạt của các đoàn thể mà tôi từng được hân hạnh tham gia. Nhắc đến lời hay ý đẹp tôi không quên trong **“Kinh Kính Thánh Phaolô Tông đồ”** đọc trước mỗi Thánh Lễ

Chúa Nhật năm nay có câu: ***“Xin ngài giúp họ ý thức được rằng việc làm của họ có tác dụng lớn hơn lời họ nói ra.”*** Câu này có lẽ không chỉ nhắc cho các mục tử trong Giáo Hội mà cho mọi tín hữu. Quả thật, tôi khen ngợi là vì việc làm của các anh chị ấy tác động trong tôi sự quý trọng qua đóng góp hay cộng tác mà tôi từng chứng kiến.

Thỉnh thoảng cộng đoàn tôi Chúa mới gọi một người về. Có lẽ vì số người mới gia nhập cộng đoàn dân Chúa ở đây quá khiêm tốn, lẽ nào Chúa lại nở lòng gọi nhiều người ra đi. Những người nhận lời mời gọi cuối cùng ấy, theo nhận xét của riêng tôi, đều là những vị sẵn sàng vì đã hoàn thành tốt đẹp trách nhiệm nơi trần thế. Nhận xét này cho phép tôi khi cất tiếng hát ***“Khi Chúa thương gọi con về”*** thì lòng tôi cũng “hân hoan” cùng với linh hồn người đang ra đi như trong “giấc mơ”! Mặc dầu tôi vẫn biết thân nhân của người vừa chia tay buồn lắm, vì chính tôi cũng đã trải qua. Song, với cá nhân tôi, đó cũng là hồng ân Chúa đặc biệt ban cho cộng đoàn để nhờ đó tôi noi gương mà gắng làm bổn phận cho tròn trước khi dám mạnh dạn thưa lên hai tiếng ***“Xin Vâng”***. Xin đừng hiểu nhầm là: Chưa sẵn sàng thì Chúa chưa gọi! đề rồi ***“cứ thế - được thế - thoái thác - luộm thuộm - lồi thối...”***.

Người ra đi hẳn đã có phần, còn người mới tìm đến thì sao? Cộng đoàn của chúng tôi số người mới tìm đến với Chúa không nhiều lắm. Nhưng tôi khâm phục và rất quý trọng những người mới tìm đến. Nếu lên vấn đề này, quý vị dễ hiểu lắm là có hậu ý phân biệt cũ mới. Thừa không, cùng là con một Chúa ắt không có phân biệt.

“Trước mặt Thiên Chúa mọi người có giá trị như nhau, chỉ khác nhau về bổn phận và trách nhiệm mà Thiên Chúa đã trao ban cho mỗi người, và chính ta phải trả lời với Thiên Chúa về bổn phận của mình.”

Nhưng tôi chỉ muốn nói lên các nét đặc trưng nổi bật tôi ghi nhận được từ các anh chị Kitô hữu mới. Sinh hoạt trong cộng đoàn nhà, càng ngày tôi càng biết thêm nhiều anh chị em trong cộng đoàn chỉ mới nhận lãnh Phép Rửa Tội trong một thời gian gần đây (*tức không phải từ lúc sơ sinh*); nhưng hầu như tất cả những anh chị em này cho tôi thấy họ biểu lộ rất rõ ràng Đức Tin của mình qua việc tham gia tích cực công tác của cộng đoàn, qua những lời chia sẻ thâm thúy trong các buổi họp, và qua những cử chỉ cung kính trong Thánh Lễ hay khi di chuyển trong nhà thờ. Lời nói và thái độ của quý anh chị ấy biểu lộ niềm tự tin vào cái lý lịch tinh thần “mới” của mình. Có lẽ

chưa có ai thử làm một biểu đồ tỷ lệ bách phân con số anh chị em tín hữu cũ và tín hữu mới đang tham gia các công tác sinh hoạt chung trong cộng đoàn. Nếu có, tôi tin rằng kết quả sẽ cho ta một sự ngạc nhiên lớn, bởi tỷ lệ tín hữu “mới” tham gia cao hơn tỷ lệ tham gia của tín hữu “gốc”. Tôi không giải thích được tại sao nhưng chỉ biết cảm tạ và ngợi khen Thiên Chúa đã làm những điều thật kỳ diệu mà con người của tôi không lý giải được. Lạ hơn nữa, đối với người đã được chính thức ghi vào sổ Hội Thánh đã dành, người đang tìm hiểu cũng đồng hành sinh hoạt trong một tinh thần phần chần, kính cẩn, tôn nghiêm. ***“Ánh sáng của anh chị em hãy chiếu giải trước mặt thiên hạ, để họ thấy những công việc tốt đẹp anh chị em làm...”*** Quả là kỳ diệu và đáng ngợi ca danh Chúa thay!

“Hãy bước tới nắm tay người đồng hành và vẫy gọi anh chị em còn đang dừng lại bên đường.” Tâm nguyện Cursillista Cđ. Saddleback.

Liên Nhóm Cursillo Saddleback

Có bao nhiêu người tham gia phong trào Cursillo tại cộng đoàn nhà? Có đúng là những vị tiên khởi tổ chức khóa Cursillo Việt Nam đầu tiên trong Giáo phận Orange và đa số cursillistas xuất thân từ khóa này cũng từ Cđ. Saddleback? Muốn biết thêm, quý vị sẽ gặp phần tóm lược cũng trong tập Kỷ Yếu. Ở Việt Nam Đức Cố Hồng Y Nguyễn Văn Thuận từng cổ xúy phong trào này... và tại Cộng đoàn nhà lực lượng Cursillista khá hùng hậu, trong 25 năm qua anh chị em sống ***“Ngày Thứ Tư”*** trong âm thầm nhưng vẫn giữ ngọn lửa hồng, xông xáo ra khơi, sưởi ấm tha nhân.

***“Xin Thầy nắm lấy tay con
Truyền nguồn lửa mến như dòng điện năng
Giúp con tuân giữ góir rắn:
- Tha nhân tất cả cầm bằng anh em”.***

Tôi cũng muốn mời các bậc không có con nhỏ đang sinh hoạt trong cộng đoàn hãy ghé mắt đến những mầm non của Giáo Hội tại cộng đoàn nhà. Thật là vui tươi sầm uất nếu vào một buổi chiều Chúa Nhật quý vị ghé qua Nhà Xứ để xem sinh hoạt của các em nhỏ VN. Các lớp Việt ngữ, các lớp Giáo lý, sinh hoạt Thiếu nhi Thánh Thể bên trong cũng như ngoài sân nhà thờ, những buổi tập dượt cho các đại lễ: Dâng hoa, dâng lễ vật, văn nghệ cuối năm, hoạt cảnh đêm Giáng Sinh... Ngoài ra, các em còn tham gia thành lập một ca đoàn, tuy còn non yếu, nhưng là để chuẩn bị cho một thời điểm “tre tàn”. Tôi thiết nghĩ chính môi trường đó là nơi khuyến khích tinh thần dần dần tham gia ca đoàn cho các em trong tương lai. Các em cũng được chọn để đào luyện đọc Lời Chúa, lời nguyện giáo dân trong các Thánh Lễ, xướng đáp ca, dâng lời tung hô qua Thánh Vịnh... cung giọng chưa vững vàng, phát âm chưa rõ chữ, nhưng tôi thiết nghĩ Chúa cũng như cộng đoàn đều cố lắng nghe, cộng đoàn có thể chưa vừa ý mà Chúa chắc lại rất hân hoan! Các em phục vụ Bàn Thánh cũng luân phiên lớn ra nhỏ vào. Cứ thế mà “tuần tự nhi tiến”; chớ có âu lo “Tre già mà măng chưa mọc!” Tất tất nhờ vào những bàn tay ngọc, những tấm lòng vàng của quý Sơ, quý anh chị, phần đông còn ít tuổi nhưng đầy thiện chí và sức sống, cùng với sự hỗ trợ của ngay cả các em và quý phụ huynh. Họ đã biết âm thầm ...

“Con xin thưa với Chúa: **Có việc gì mọn hèn trong khả năng Chúa ban cho mà chưa có người làm thì con xin nhận vì lòng yêu mến Chúa.**”

Nhưng, nhận xét như trên chưa nên trọn nếu không thốt lên câu: **“*Hồng ân Thiên Chúa bao la!*”**

Có lẽ trong dịp kỷ niệm đại lễ này mỗi đoàn thể trong cộng đoàn cũng sẽ có bài viết để tường trình tóm lược sinh hoạt trong 25 năm qua, cũng như để giới thiệu đoàn thể của mình. Tôi không dám giẫm chân, hay nói theo lối Tây Phương là xô chân vào giày của người khác. Tôi chỉ muốn ghi xuống những nét nổi bật qua quan sát cá nhân hạn hẹp của một thành viên tín hữu... tự an ủi lấy mình:

“Nếu bạn khá giả, hãy chia sẻ của cải của bạn; nếu bạn thiếu thốn, chia sẻ tấm lòng.” (If you have much, give of your wealth; if you have little, give of your heart.)

Trương truyền thánh Augustinô để lại một câu nói bất hủ: **“*Hát là cầu nguyện hai lần.*”** Xét cho cùng ai mà chẳng muốn **“*làm chỉ một mà thu được đến hai!*”** Thế nhưng nào phải ai muốn cũng được. Người theo triết lý nhà Phật quen gọi đó là cái “duyên”. Còn con cái Chúa, ta nhận đó là đặc ân Chúa ban cho mỗi người chúng ta (hãy nhớ lời nhắn nhủ của thánh cả Phaolô trong thư thứ nhất gửi giáo đoàn Côrintô – Cha Danh có nhắc trong

“*Lá Thư Quản Nhiệm*” trên trang đầu và trong kinh cộng đoàn đọc hàng tuần cuối Thánh Lễ năm Ngân Khánh).

Có thể có nhiều người cũng giống tôi vào thuở mới lớn, thấy nhạc sĩ đàn, ca sĩ hát cũng ít nhiều có chút mơ ước được dịp thử mỗi thứ một lần... biết đâu... Nhưng rồi số người được “on gọi” này cũng giới hạn, nếu ai ai cũng

có khả năng đó thì chẳng ai còn muốn nghe ai đàn hát nữa. Muốn “đàn hát hay” phải luyện tập. Làm ca viên của Ca đoàn St. Nicholas hay Ca đoàn Thiếu Nhi cũng thế, đều phải tập dượt. Kinh kính Đức Mẹ HCG trước Thánh Lễ Chúa Nhật lúc 05:15PM, thế mà nhiều tín hữu ít có dịp tham dự vì khó đến kịp. Làm ca viên Ca đoàn St. Nicholas đến nhà thờ tập hát lúc 04:00PM mỗi Chúa Nhật thì sao? Thỉnh thoảng tôi có nghe vài tiếng động bất thường, tiếng đàn hay lời ca lồi nhệch nhưng lòng nào dám nghĩ ngợi vì với tôi việc tập hát mỗi chiều Chúa Nhật đã là hy sinh lớn mà bản thân tôi e khó thực hiện nếu không có “Thần Trí” tác động. Chưa kể lễ Hôn phối, lễ An táng... vào những buổi sáng Thứ Bảy chân không muốn bước xuống khỏi giường sớm sau năm ngày cắt lực mưu sinh. Thánh Lễ thường thì khoảng 60 phút nhưng đối với ca viên của Ca đoàn thì dài hơn nhiều! Các anh chị trong ca đoàn vì cần phải hát trong khi ban phát “*lộc thánh*” nên được ưu tiên lên nhận phần trước hết, điều hợp lý không có gì phải bàn. Nhưng tôi lại nghĩ: không những chỉ vì lý do ấy, anh chị em còn xứng đáng được nhận phần trước vì đối với tôi, quý anh chị coi được là “*phụ tế*” của Thánh Lễ như quý thừa tác viên Thánh Thể và các em phục vụ bàn thánh. Theo thiện ý của tôi, các vị đọc Sách Thánh và dâng lời nguyện giáo dân cũng nên được nhận phần trước.

“...Mặc dầu Ngài là Đấng không cần phải nghe nói đã thấu tỏ mọi khát vọng của chúng ta; nhưng phạm là con cái, chúng ta lại thỉnh lạng trước tình thương bao la và sự ban phát vô hạn của Cha chúng ta sao?”; hướng chỉ **“*Hát là cầu nguyện hai lần.*”**

Có lẽ tôi cũng xin phép để lạm bàn đến các “*đấng Chúa chọn đặc biệt*” từng được sai đến dẫn dắt đàn chiên của Chúa tại đây. Trước hết là các Sơ từ Dòng Mến Thánh Giá. Một tín hữu bình dân như tôi mà viết lên lời khen các Sơ thì cũng chẳng gây được sự chú ý cho ai mà lời chê thì tôi chẳng mấy may có. Tôi xin giới thiệu mấy câu thơ ngắn tôi đọc được của một chị giáo lý viên mô tả Sơ Hồng, Sơ Năng Hương và Sơ Thùy Linh trong bài viết “**Đôi dòng tâm sự**” của chị ấy (bài trong Kỷ Yếu này).

Rồi nhớ lại lời một vị chủ tịch đã nhắc tôi: ... còn nhiều thành tích và sinh hoạt đáng ghi nhớ thuở tôi chưa đến cộng đoàn này. Thật đúng vậy! Chuyện mình không biết không thấy mà nói để bị sai nên sau đây tôi xin nhắc tới các Cha Quản nhiệm của cộng đoàn trong 17 năm qua, cũng chỉ các nét còn ghi lại trong tôi.

Đàn chiên sống rải rác trong vùng thung lũng một thời ngời lung ngựa rong chơi (Saddleback Valley) này thì sao? Trong 17 năm qua có năm mục tử lần lượt về đây chốn đất.

1. Bốn năm của Cha **Chu Vinh Quang** đã dày công cùng cố và xây dựng cộng đoàn, cũng có nhiều khó khăn nhưng cũng gặt hái nhiều hoa trái. Từng đợt người đã được “*sai đi*” từ cộng đoàn nhà lên Cộng đồng, Miền mang theo kinh nghiệm từ cộng đoàn làm hành trang góp phần xây dựng Hội Thánh Chúa. Người còn lại cố gắng điền khuyết với khả năng Chúa ban... và Cha đã “**Chu**” toàn sứ mạng để hội thánh Chúa nơi đây được “**Vinh Quang**”.

2. Bốn năm nối tiếp, Cha **Nguyễn Thanh Sơn** đã để lại trong tâm tư đàn chiên của Chúa những kiến thức sâu sắc về Phúc Âm, cánh cửa của mỗi tâm hồn được Cha mở cho để hân hoan đón nhận lời Chúa. Đặc biệt, trong ba năm cầu nguyện và học hỏi chuẩn bị đón mừng Năm Đại Thánh 2000.

**“Non xanh”, “Yên ngựa” hữu tình,
Đàn chiên, Mục tử trung trinh sớm chiều”**
(Non xanh = **Thanh Sơn**; Yên ngựa = **Saddleback**)

3. Cha **Phạm Quốc Tuấn**, “*Tuấn mã phi nước đại, đảo nhậm vội chia tay*”. Quả thật, Cha đã mang đến cho cộng đoàn một bầu khí trẻ trung, tươi mát nhưng rồi một năm trôi qua như làn gió thoảng, chấp hành

bài sai mới Cha đã chia tay cộng đoàn để tiến chức, bỏ lại đằng sau một thoáng ngỡ ngàng và hình ảnh của một hoạt cảnh Giáng Sinh linh động, một Tuần Thánh có ngấm Đàng Thánh Giá sống và nhất là tiếng hát, nụ cười của Cha khó phai nhạt trong trí nhớ của mọi người...

4. Cha **Nguyễn Trung Tuấn**, thuở Cha mới đến ai cũng nghĩ: *Chậm và buồn!* Chẳng bao lâu sau người người nhận ra Cha rất thâm hậu, hội tụ nhiều nhân đức: *Thánh thiện, nhẫn nại, chịu khó, thương người, Cha nói chắc một lời, nói nhiều Cha ngại nghe, làm nhiều Cha hoan hỷ...*

Cha Quản nhiệm nào chia tay, Cộng đoàn giáo dân cũng tiếc nuối... “*Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười!*” Xưa nay chưa từng có ai nghe nói tín hữu Cộng đoàn Saddleback Valley xỉ vả mục tử của mình. Phần các Ngài, các ngài hẳn đều đã rõ. Có một nhận xét có thể là chủ quan của người tường thuật: Cha quản nhiệm nào khi phục vụ

Chúa tại cộng đoàn nhà đều rạng rỡ tươi vui, khi đã ra đi mà có dịp trở lại dâng Thánh Lễ thầy đều “*héo hắt*” đăm chiêu! Phải chăng do ảnh hưởng của thời gian hay có nguyên nhân nào khác như: cảm niệm bất vong! (*thương nhớ khôn nguôi*).

5. Cha **Trịnh Ngọc Danh**, đương kim Quản nhiệm. Cha đến làm quen với Cộng Đoàn từ thuở còn là Phó Tế, vui vẻ vì trẻ trung, lấy tiếng hát tiếng đàn ngợi ca danh Chúa nên cộng đoàn không ngỡ khi chào mừng Cha trở thành QN tại chỗ. Tôi xin dừng lại đây vì chúng ngại bàn đến đáng đương quyền.

Một phần tư (¼) thế kỷ qua Cộng đoàn Saddleback Valley đã từng bước qui tụ, xây dựng, nẩy lộc đâm chồi và triển nở qua đôi tay bảo bọc của Mẹ Hằng Cứu Giúp.

**Tạ ơn Chúa Tình yêu nhiệm mầu.
Tri ân Mẹ Mẫu ái bao la.
Ghi ơn người bàn tay đóng góp ...**

* Tôi miên man viết về **Cộng đoàn tôn vinh trước hiệu Mẹ Hằng Cứu Giúp**, kể bao lẽ thật điều hay. Còn nhiều nét đẹp cứ trải ra trong ký ức: chuyện chung, chuyện riêng, chuyện hội đoàn, chuyện cá nhân, v.v. Nhưng thời gian eo hẹp, trang giấy có hạn không cho phép tôi kê ra cho hết. Không phải vì “*nhất bên trọng, nhất bên khinh*” nhưng chỉ vì hai lý do vừa nêu... mong thay được thông cảm.

Chiên cùng đàn - **nvh**